

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησίᾳ τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδῶν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

«Ἡ Ὁρθοδοξία μπροστὰ στὴν Παπικὴ πρόκλησι»*

Τὸ περιοδικὸν «Ὁ Σωτήρ», ὄργανον τῆς ὁμωνύμου Ἀδελφότητος Θεολόγων, ἀνήκει, ἀναμφιβόλως, εἰς τὴν πρωτοπορίαν τοῦ ἀνθενωτικοῦ ἀγῶνος. Εἰς τὸ τεῦχός του τῆς 18ης Φεβρουαρίου 2007, μὲ ἐπίτιλον «Μὲ ἀφορμὴν τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ κύριον τίτλον «Ἡ Ὁρθοδοξία μπροστὰ στὴν παπικὴ πρόκλησι», τονίζει τὰ ἐξῆς σημαντικὰ.

(ἐκ τῆς ἑφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος»)

ΑΓΩΝ, νίκη, θρίαμβος! Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα, ποῦ ἐκπέμπει ἡ Ἐκκλησία τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄγων κατὰ τῶν αἵρετικῶν εἰκονομάχων. Νίκη κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Παραδόσεως. Θρίαμβος τῆς ἀληθείας.

Ἡ Κυριακὴ αὕτη μᾶς ὑπενθυμίζει μὲ τρόπο λαμπρὸ καὶ πανηγυρικὸ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ χωρὶς διακοπὴ νὰ κρατῆ ἀνόθευτη τὴν πίστι καὶ ἀκηλίδωτη τὴν ζωὴ τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων ἐπὶ τὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἔτσι ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς ὑπενθυμίζει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διεκήρυξαν θριαμβευτικὰ γιὰ τὶς ἀποφάσεις τους:

«Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων. Αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν (...). Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ θεσμοθεσίᾳ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν».

Ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε καὶ ὑπακούομε στὴν ἀρχαία νομοθεσία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἄλλὰ καὶ τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς ἀγάπης διὰ τὴν «νίκην τὴν νικήσασαν τὸν κόσμον» (Α' Ἰωάν. ε' 4) ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῶν ἀγῶνων, τῶν νικῶν καὶ τῶν θριάμβων τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ μέσου τῶν αἰῶνων.

Εἶναι δὲ ἀφορμὴ συνεχοῦς δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν, διότι ἐπρονόησε ὥστε ἡ Ὁρθοδοξία νὰ πολεμηθῇ μὲν καὶ νὰ πολεμῆται, νὰ μὴ γνωρίσῃ, ὅμως, Μεταρρύθμισι ἢ Ἀντιμεταρρύθμισι.

Οἱ θρησκευτικοὶ πόλεμοι, τὰ σκοτεινὰ καὶ τυφλὰ πάθη τῆς πολεμικῆς καὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ τῆς ἐγκληματικῆς παπικῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως δὲν τὴν συνετάραξαν.

Καὶ ἀκόμη, διότι παρ' ὅλες τὶς βίαιες δαιμονικὲς αἰρέσεις, ποὺ παρουσιάσθηκαν κατὰ καιροὺς στὴν Ἀνατολή, ἡ Ὁρθοδοξία ἐφύλαξε καὶ ἐκράτησε ἀνόθευτη «τὴν παρακαταθήκην» τῆς πίστεως, δηλαδὴ τὸν πολύτιμο θησαυρὸ τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, ποὺ τῆς ἐνεπιστεύθη ὁ Τριαδικὸς Θεός. Τὴν ἐφύλαξε μὲ τὴν ἐνίσχυσι καὶ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποῖον κατοικεῖ εἰς αὐτὴν (βλ. Β' Τιμ. α' 14).

* * *

ΜΕ ΛΥΠΗΝ, ὅμως, διαπιστώνουμε ὅτι τὶς τελευταῖες δεκαετίες, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνεύθυνη ἢ τὴν σκόπιμη καὶ ὑπουλη δραστηριότητα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπότισαν ὠρισμένους κατὰ δόσεις μὲ τὸ ναρκωτικὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει ἐμπλακῇ σὲ ἀτελείωτους καὶ ἄγονους διαλόγους διεκκλησιαστικούς, διαχριστιανικούς, δια-θρησκειακοὺς κ.τ.ῶ.

Καὶ ἐνῶ ὅλοι ἀνησυχοῦμε, ἄλλοι μὲν ἀσεβοῦντες πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς θεσμοὺς ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ φωνάζουν καὶ νὰ συνηματολογοῦν, ἄλλοι δὲ ἐκλέγουν τὸν εὐκόλο δρόμο τῆς σιωπῆς, διότι ἐφησυχάζουν ἀπὸ τὴν διαβεβαίωσι ὠρισμένων θρησκευτικῶν ἡγετῶν ὅτι «*ἔχουν γνώσιν οἱ φύλακες*». Λησμονοῦν, ὅμως, ὅσοι σιωποῦν ὅτι ἡ σιωπὴ εἶναι κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν *τρίτον εἶδος ἀθεΐας*¹.

Ἐπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι βεβαιώνουν ὅτι δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ ἀκολουθοῦν πιστὰ τὰ βήματα τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ βήματά του ἔχουν ἀποδοκιμασθῇ καὶ καταδικασθῇ ἐντόνως ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον συνείδησι, διότι δὲν ὑπῆρξαν δυστυχῶς βήματα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Καὶ ἂν συνεχίζοντο, θὰ ὠδηγοῦμεθα σὲ σχίσμα...

* * *

ΜΕΣΑ σ' αὐτὸ τὸ κλίμα ἔγινε ἡ ἐπίσκεψι τοῦ πάπα Βενεδίκτου 16ου στὸ Φανάρι τὸν περασμένο Νοέμβριο (2006) ἐξ ἀφορμῆς τῆς θρονικῆς ἑορτῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου.

Ὅμως, κατὰ τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ ἔλαβαν χώραν γεγονότα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχαροποίησαν τὸν συνειδητὰ εὐσεβῆ ὀρθόδοξον λαὸν τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἐσκανδάλισαν, τὸν ἐλύπησαν καὶ τὸν ἐπλήγωσαν βαθύτατα.

Καὶ ἐξηγούμεθα, ἀκολουθοῦντες τὴν συμβουλὴν τοῦ θεοπνεύστου Ἀποστόλου *«ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ»* (Εφ. δ' 15), δηλαδὴ ἐμμένοντες στὴν ἀληθινὴ πίστι συνωδευμένην μὲ τὴν ἀγάπην. Ἡ, ὁμολογοῦντες τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φανατισμὸ καὶ ἀσέβεια, μὲ ἀγάπην εἰλικρινῆ πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς θεσμούς.

* * *

ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ, λοιπόν, μὲ ὅσα ἔγιναν στὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 2006.

α) Στὴν Δοξολογία, ποὺ ἐψάλη στὸν Πατριαρχικὸ ναὸ διετυπώθη καὶ αἴτησι, στὴν ὁποία ὁ Πάπας ἀπεκλήθη *«σεπτὸς Ποιμενάρχης τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης»*.

Ἐψάλησαν καὶ τρία ἀπαράδεκτα σὲ περιεχόμενο τροπάρια, τὰ ὁποῖα, ὅπως εἶχε γραφῆ, συνετέθησαν εἰδικὰ ἀπὸ Ἁγιορείτη μοναχό, γεγονός, ὅμως, τὸ ὁποῖον διαψεύδει κατηγορηματικὰ στὴν ἐπίσημη *Ἀνακοίνωσί* τῆς, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀντιδρᾷ σὲ ὅλα αὐτά, καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους².

β) Στὴν Ὁρθόδοξο θεία Λειτουργία τῆς 30.11.2006 ὁ Πάπας φορώντας ὠμόφορο, ἐκάθησε στὸ ἀντίθρονο τοῦ πανιέρου ναοῦ τοῦ Πατριαρχείου, εὐλόγησε τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ἀπήγγειλε τὸ *«Πάτερ ἡμῶν»* σὰν νὰ συμμετεῖχε ὡς Ὁρθόδοξος ἀρχιερεὺς στὴν θείαν Λειτουργίαν.

Ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κατὰ τὴν ὥραν τοῦ *«ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους...»*

ἐξήλθε ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Βῆμα, ἐπρωχώρησε στὴ θέσι τοῦ Πάπα καὶ ἀντήλλαξε μαζί του λειτουργικὸν «ἀσπασμὸν ἀγάπης», ὡσὰν νὰ ἦταν ὁ Πάπας κανονικὸς Ὁρθόδοξος Ἱεράρχης συμπροσφέρων «τὴν λογικὴν ἀναίμακτον λατρείαν»!

γ) Ἡ τηλεόραση ἔδειξε Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι καθὼς προχωροῦσαν νὰ κοινωνήσουν, ὑπεκλίνοντο πρῶτα στὸν Πάπα, ποὺ στεκόταν στὸ ἀντίθρονο!

Ὁ Πάπας συγκατένευε στὴν ὑπόκλισί τους, αὐτοὶ δὲ ἐν συνειδήσει ἐπήγαιναν νὰ κοινωνήσουν, ὡς ἐὰν εἶχαν ἀνάγκη τῆς εὐχῆς τοῦ αἰρετικῆς Πάπα, προκειμένου νὰ κοινωνήσουν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων!

δ) Ἡ Οὐνία, εἶχε τὸ θράσος νὰ παραστή στὴν ἀνωτέρω ὀρθόδοξο θεία Λειτουργία μὲ ἐκπρόσωπο τὸν Οὐνίτην Καρδινάλιον Ἰγνάτιον Moussa Daoud. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τοῦ ἐδώρισε χρυσοῦ σταυρό, ἀποδίδοντάς του ἔτσι ἐπισημῶς τιμὴν καὶ ἀναγνώρισιν!

Καὶ αὐτὰ ἐνῶ ἡ Οὐνία, ὅταν δὲν φέρη ἀποτελέσματα μὲ τὸν δόλο, χρησιμοποιοῖ βίαν. Γι' αὐτὸ ἔσφαξε μέγα πλῆθος Ὁρθόδοξων στὴν Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Οὐκρανία, Σερβία καὶ ἀλλοῦ. Καὶ ἐνῶ σήμερα ἀλωνίζει στὴν Οὐκρανία,

«Μία Παπικὴ Εὐλογία»

51-year-old Michael Vlahos received a special blessing from Pope Benedict XVI during the Pontiff's visit to the Patriarchal Cathedral of St. George.

When it was time for Communion during the Divine Liturgy celebrated by Ecumenical Patriarch Bartholomew on the Feast Day of Saint Andrew the Apostle, young Michael, the son of Theodore and Filitsa Vlahos of Clearwater, Fla., took a slight detour.

On his way to take Communion, Michael turned left and went to see the Pope, who was standing by his seat of honor.

Michael kissed the Pope's hand and the Pontiff reciprocated by blessing Michael and patting him on the head. Michael then continued on his journey to receive Communion.

Ἐνα ἐξάχρονο ἑλληνο-αμερικανόπουλο, ὁ Μιχαὴλ Βλάχος, καθὼς πορεύεται γιὰ νὰ κοινωνήσῃ, σπεύδει πρωτίστως νὰ λάβῃ τὴν εὐλογία τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος χοροστατοῦσε στὴν πανηγυρικὴ θεία Λειτουργία τοῦ Φαναρίου, τὴν 30.11.2006.

Τὸ γεγονός προεβλήθη ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἀμερικῆς.

• Ὅντως, «ἡ πνευματικὴ φθορά, ποὺ προκαλεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς στὸν εὐσεβῆ –πλὴν ἀνυποψίαστο– λαὸ μας» εἶναι ἀνυπολόγιστος.

(Περιοδ. «Orthodox Observer», Δεκέμβριος 2006, τόμος 71, τεῦχος 1227, σελ. 36. Ἱστοσελίδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς: www.observer.goarch.org)

Στὸ Φανάρι, 30.11.2006, ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος τιμᾷ μὲ τὴν προσφορὰ χρυσοῦ σταυροῦ τὸν Οὐνίτην Καρδινάλιο Ignace Moussa Daoud (μὲ ὀρθόδοξο καλυμμαῦχι).

στη Ρωσία καὶ στὴ Μ. Ἀνατολή. Ὅταν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπάρξεώς της, τὴν ὁποίαν στηρίζει μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ ὁ Παπισμὸς, εἶχε διακοπῆ –πολὺ ὀρθῶς – ὁ διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν τὸ 2000. Ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ σημερινὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἔχει ἀποκαλέσει καὶ καταδικάσει τὴν Οὐνίαν ὡς «ἀγκάθι» στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς Παπικούς.

Πῶς, λοιπόν, τώρα τὴν ἐπιβραβεύει;

ε) Ὁ Πατριάρχης ἐκάλεσε τὸν Πάπα, τὸν ὁποῖον εἶχε προσφωνήσει μὲ τὸ «*εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου*», σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ *χριστοῦ Κυρίου*, νὰ δώσῃ πρῶτος τὴν εὐλογία στὸ ἐκκλησίασμα καὶ κατόπιν εὐλόγησε καὶ ὁ ἴδιος τὸ πλήρωμα.

Αὐτὰ δέ, καθ' ὃν χρόνον οἱ ψάλται ἔψαλλαν τὸ «*πολυχρόνιον*» τοῦ καθενὸς χωριστά. Στὸ τέλος ὁ Πατριάρχης ἐκάλεσε τὸν Πάπα καὶ ἔδωκαν μαζὶ τὴν εὐλογία στὸν λαό.

ς) Ὁ Πάπας κατὰ τὴν προσφώνησί του πρὸς τὸν Πατριάρχη, στὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας τῆς 30.11.2006 καὶ ἐντὸς τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ, διεκήρυξε μὲ διπλωματικό, ἔμμεσο καὶ ἐπίσημο τρόπο τὸ ἐπάρατον πρωτεῖον του! Εἶπεν:

«Ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ Ἄνδρέας ἐκλήθησαν μαζὶ, γιὰ νὰ γίνουν ἅλεις ἀνθρώπων. Αὐτὸς ὁ κοινὸς σκοπός, ὅμως, προσέλαβε διαφορετικὴν μορφήν γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς. Ὁ Σίμων, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας του, ἐκλήθη “Πέτρος”, ἢ “πέτρα” ἐπάνω στὴν ὁποία θὰ οἰκοδομεῖτο ἡ Ἐκκλησία· σ’ αὐτὸν κατὰ ἓνα ἰδιαίτερο τρόπο ἐνεπιστεύθησαν τὰ κλειδιὰ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν» (βλ. Ματθ. 1ς' [16] 18)³.

* * *

ΑΥΤΑ ἔγιναν γνωστὰ ἀπὸ ὅσα συνέβησαν στὸ Φανάρι στὶς 29-30 Νοεμβρίου 2006.

Θὰ πρέπει, ὁμως, νὰ τὰ ἀποτιμήσουμε. Θὰ τὸ κάμωμε στὸ ἐπόμενο ἄρθρο⁴.

(*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1679/2.3.2007, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. **Γρηγορίου Παλαμᾶ**, Πρὸς τὸν εὐλαβέστατον ἐν μοναχοῖς κὺρ Διονύσιον 5, ΕΠΕ 4, 410.
2. Βλ. *Ἀνακοίνωσι Ἱεραῆς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους Ἄθω* τῆς 17/30.12.2006, Ἄριθμ. Πρωτ. Φ. 2/7/2310.
3. Βεβαίως πρόκειται σαφῶς περὶ παρερμηνείας καὶ διαστρεβλώσεως τῶν λόγων τοῦ Κυρίου. Βλ. **Π.Ν. Τρεμπέλα**, Περὶ τὸ πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἐκδ. «Ὁ Σωτήρ», Ἀθῆναι 1965.
4. Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, «*ἐπόμενο ἄρθρο*», ἔχουμε ἤδη δημοσιεύσει στὸν παρόντα «**Φάκελο**» ὡς ὑπ' ἀριθ. [Α15α](#).